

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΣΤ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2012 - 2013

*Το Ελληνικό Κάλλος και η Ευρωπαϊκή Αθλιότητα
της Ύπαρξης*

Έρευνες στη Φιλοσοφική Θεμελίωση των Πολιτισμών

Θ' ΑρχαιοΕλληνικό Συμπόσιο ή Περί Έρωτος

Θ' Αρχαιοελληνικό Συμπόσιο ή περί Έρωτος

Συνωδά και στο επόμενο Συμπόσιο των παράπλευρων εκδηλώσεων.

Ο Απόλλων τελευταία επιδαψιλεύει τα αγαθά αφθόνως. Σημαίνει και ελκύει και έλκει. Και οι γνήσιοι υποφήτες του λογοποιούμε την ερμηνεία των συμβόλων και συμβολίζουμε νοηματοδοτώντας τα γυμνά γεγονότα.

Θα τον υμνήσουμε τον πολυύμνητο συνεπώς δεόντως στο Αρχαιοελληνικό Συμπόσιό τις για το Θερινό Ηλιοστάσιο του 2013 (ακριβής ώρα 05: 04 GMT = 07: 04 ώρα Ελλάδας 21 Ιουνίου 2013) την Παρασκευή το βράδυ, από τις 9.30 και εξής, μέχρι πρωίας για όσους αντέχουν.

***

Σημαντικά σημαίνοντα τινά.

Ο **Φάνης**, ο ίδιος ο προαιώνιος πρωτογενής και μονογενής Έρωσ, που φαίνεται και φαίνει. Ο **Ήλιος** που λάμπει και αποκαλύπτει, που φέρνει στο φώς, που αποκαλύπτει ήγουν δημιουργεί τα πράγματα που φαίνονται στο φως του. Ο **Απόλλων** του καθαρού Κάλλους. **Τρισυπόστατη ομοουσιότητα του Φαίνεσθαι. Που συνίσταται στην ταυτότητα φωτός και φαίνεσθαι και φαινομένου.** Στο φως φαίνεται η κρυφίότητα του Απόλυτου Είναι. Το Είναι εκσπερματώνει («θορείν») το φως σημαίνει: το Είναι παράγει την φαντασμαγορία των μορφών του Είναι που συγκροτούν τον Κόσμο. Η εκσπερμάτωση του φωτός είναι ο διαμελισμός του Είναι.

Η ομορφιά φαίνεται γιατί η ομορφιά είναι το φως του Κόσμου. Και τανάπαλιν, το φως φωτίζει γιατί είναι ομορφιά. Αυστηρά και κυριολεκτικά μόνο το φώς φαίνει και φαίνεται: τα άλλα φαίνονται δια του φωτός. Και οντολογικά φως είναι το κάλλος του όντος. Το Κάλλος είναι η απόλυτη Μορφή του Είναι.

Και με την τριαδικότητα του φωτός (Φάνης, Ήλιος, Απόλλων) συμβιώνεται η **Ελληνική δυναδικότητα Φωτός και Σκότους, Απόλλωνος και Διονύσου.** Η ταυτότητά τους εκφράζεται καθαρά στους

Διοσκούρους (τους κούρους υιούς του Δία), στους Διδύμους. Ο ένας αθάνατος, ο άλλος θνητός που θνήσκει και αναβίει περιοδικά. Πασιφανώς, ο δυναμερός συμβολισμός του Απόλλωνα και του Διονύσου.

Ο Ελληνισμός προσεπέβαλε στην **αρχέγονη Τριάδα** Πατρικής ζωής (Ζευσ) – Μητρικής γέννησης (η πότνια Μεγάλη Θεά) – και υικής αενάου (= περιοδικής) επιστροφής (ο Νεαρῶδης, βρύων και οργών Θεός, θνήσκων και ανιστάμενος ετησίως, ο Ανέστης του ιερού κάλλους, Μέγας Ζαγρεύς και Ωμηστής Διόνυσος, δρων και πάσχων τον αυτό διαμελισμό, την φρικτή θυσία, ο Μέγας Δαίμων του Ένιαυτού, ο ακμαίος του Έαρος, του οποίου το σπερματικό αίμα εκχυνόμενον κάθε Άνοιξη εις ζωήν της φύσεως δυνατώνει την περιστροφή του κοσμικού κύκλου πάλιν και πάλιν),

εφηγεμόνευσε ο Ελληνισμός επί της αρχέγονης τριάδος την τριαδική ομοουσιότητα του Φωτός και τον ταυτωτικό δυισμό Απόλλωνος και Διονύσου, όπου ο Διόνυσος συνθέτει αυτός εφ' εαυτού την ολοσχερή χθονιότητα Πατρός (του χθονίου Δία = Άδου), Μητρός (Μεγάλης Γης) και Υιού (Ζαγρέως παιδός και Διονύσου νεαρῶδους), ο δε Απόλλων συναρπάζει μονούμενος αμωμήτως πάσαν ολυμπιότητα στον φωτισμό του Κάλλους της αιώνιας, απεριόδου νεότητας, στο εξαιωνισθέν, αίδιο, αγλαό άνθος της άνοιξης του Κόσμου.

***

Στο Συμπόσιο θα σημάνουμε τα ερωτικά μυστήρια, και, αν εξωρχήσουμε, περίσεμνα θα εξωρχήσουμε, ερωτολογούντες. Γιατί στον Έρωτα ανεμέσητα και τα αθέμιστα ει καλά καλώς γιγνόμενα. Του Έρωτα θα είναι λοιπόν ο λόγος περί Έρωτα, επέκεινα και ουκ επέκεινα του Πλατωνικού Συμποσίου, τα αρχαϊκά και κλασσικά ολοσχερέστερα βιούντες, σπουδαιοπαίζοντες και σοβαροδρώντες την άγια ηδονή.

.....